

die vooral blijkt uit het orgaan van den Bond, een der meest gelezen organen op het Christelijke erf: het Gereformeerd Jongelingsblad.

De centrale leiding van den Bond bracht de noodzakelijkheid van een Bonds-bureau, gevestigd te Amersfoort, en leidde er toe, dat de voorzitter van den Bond, die ook de stichter was, Ds Vonckenberg, zich tijdelijk geheel aan den Bondsarbeid gaf.

De Bond van J. V. op Gereformeerden grondslag is de krachtigste organisatie op het terrein van de jeugdbeweging. Hij is voor het Gereformeerd leven in ons land en daar buiten van ongemeenen zegen geweest. In stillen arbeid, zonder rumoer naar buiten, wil de Gereformeerde Jongelingsvereniging hare leden oefenen voor den strijd, die nog wacht.

Aan internationaal vertoon doet zij niet mede. Maar wel wordt de betekenis van haren arbeid ook buiten onze grenzen gevoeld en ontwaakt in Gereformeerden kring buiten ons land de begeerte om ook de jeugdbeweging in goed Gereformeerde banen te leiden.

* * *

Ook de Roomsche-Katholieke jeugdbeweging is in de laatste jaren tot bloei gekomen. En het spreekt wel vanzelf, dat de revolutionaire partijen de waarde der propaganda onder de jeugd niet uit het oog verloren. Wij hebben in ons land een sociaal-democratische en communistische jeugdbeweging.

Overigens wordt de arbeid, die de geestelijke bewerking der jeugd bedoelt, zeer tegengehouden door de ontwikkeling van de sport, die louter doelt op de lichaamskracht.

De erkenning, dat de jeugdarbeid van groote betekenis is, bracht uit den aard der zaak in het laatste van het vierde der eeuw de begeerte om de overheid een taak aan te wijzen. De algemeene Christelijke en Gereformeerde jeugdbeweging had aan steun uit de staatskas nimmer gedacht. Maar toen de vrijzinnigen en socialistischen met hun actie begonnen, viel amstonds het oog op wat "de staat" zou kunnen doen.

Er werd onder het Kabinet-Cort van der Linden een staatscommissie gevormd, die een uitgebreid onderzoek instelde naar de actie voor en door de jeugd in ons vaderland. Deze staatscommissie leidde ten slotte tot het aanvragen van staatssteun. De Gereformeerde Bond heeft dien staatssteun afgewezen omdat hij vreest dat iets van de volle vrijheid te loor zal gaan. Allicht zal de noodzaak der bezuiniging er toe leiden, dat in de eerste jaren van staatssteun voor de jeugdbeweging voorts ook weinig komt. Wij gelooven niet, dat dit een reden tot treuren geeft. Voor de vorming van de jeugd en dies voor de toekomst van ons volk is het allereerst noodig, dat men zich onthoudt van de gevaarlijke gedachte der geen grenzen kennende staatsbemoeiing.

* * *

De Calvinistische jeugdbeweging is een echt nationale beweging.

Zij wil de dingen in het leven naar hun eigen waarde bezien en dat kan alleen door het houden van de geboden Gods. Zij zet de betekenis van het gezin en de kerk voorop. Het gezinsleven mag niet geschaad, het onderwijs der kerk is voor de ontwikkeling der jeugd van de grootste betekenis. Dan komt de vorming voor het meeleven als burger in den staat en de maatschappij. Kennis van onze vaderlandsche historie staat dan op het eerste plan. En die kennis der historie is eerste voorwaarde voor de liefde tot ons Vorstenhuis, de echte eerbied en trouw voor onze geëerbiedigde Koningin. Het is zeer stellig voor geen klein deel aan deze Gereformeerde jeugdactie in onze jongelingsverenigingen te danken, dat ons volk zijn historie nog kent en dat Hare Majesteit haar zilveren jubileum te midden van haar volk in zoo groote blijdschap en met zoo innigen dank mag vieren. Zegene onze God onze Koningin en doe Hij haar in het verder leven, dat haar wordt gegeven, zij het vele jaren, ook zien den voortdurenden groei van onze Gereformeerde jeugdactie.

Groningen.

A. ZIJLSTRA.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Het voorrecht, dat wij tot uitwisseling van gedachten met elkander correspondentie kunnen voeren is zoo groot! Daardoor wordt zooveel vergoed van het gemis dat men elkander niet kan ontmoeten en spreken. Hoeveel zwaarder zou het niet zijn voor ouders en kinderen vele jaren elkander niet te zien noch te spreken, indien er geen mail was en er geen correspondentie kon worden gevoerd met overzeesche betrekkingen. Dit was ook een van de smarten, die werden geleden ten gevolge van den grooten oorlog, en hoe dankbaar waren

niet de families onzer mannen en vrouwen, die dienen in de Zending en die der velen, die thans ook uit onze kringen hun werkring hebben in de Indiën, dat de mail weer geregeld lange brieven bracht, waarin de dierbaren met elkander konden pralen. Dien zegen der correspondentie genieten ook de kerken onderling. Ook onze kerken voeren een vrij uitgebreide en tamelijk geregelde correspondentie met buitenlandsche kerken en wel in de eerste plaats met onze zusterkerken, die haar leden recruteeren vooral uit onze stamverwanten, wier vaders in vroegeren en lateren tijd door landverhuizing van ons waren uitgegaan. Deze correspondentie is als vanzelf ontstaan. Laten wij maar eens blijven staan bij die met de Christelijke Gereformeerde Kerk van Amerika en met de zoogenaamde Dopperskerk van Zuid-Afrika. Toen de vaders der Scheiding Van Raalte en Scholte naar Amerika waren vertrokken, verwaarts voor en na hen honderden en duizenden van stamverwanten en geloofsgenooten eveneens de toen nog moeilijke reis hadden ondernomen of ondernamen, volgde er een drukke correspondentie met achtergebleven verwanten en vrienden. Ik noem, om te zwijgen van de waardevolle correspondentie der zwagers Brummelkamp en Van Raalte, onder anderen een niet minder belangrijke, die gevoerd werd door den vader van het zoo bekende, ja thans in sommige zijner leden beroemde, geslacht der Zwemmers. Eene correspondentie, die in haar geheel nog berust bij een familielid op het eiland Walcheren. Nauwelijks waren de landverhuizers onder leiding van Van Raalte in het land ten Westen der groote meren aangekomen of de toenmalige Dutch Reformed herinnerde zich verwant te zijn aan deze kloeke menschen en zij zocht de gemeenschap met hen, en zoo is het geschied, dat ook wij weer in correspondentie kwamen met die kerk van Nederlandschen oorsprong. Het spreekt wel vanzelf, dat later ook de Christelijke Gereformeerde Kerk den band der gemeenschap met onze kerken sterker zocht aan te halen en zoo ontstond er, als tusschen leden van eene familie en van een gezin, eene geregelde correspondentie tusschen onze kerken en de zuster om niet te spreken van dochterkerken in Amerika. Daardoor werd de belangstelling in elkanders welzijn levendig gehouden; en zeker kan met blijdschap worden geconstateerd, dat zij eer wast en toeneemt dan verkoelt.

De geschiedenis der correspondentie met de beide kerken in Zuid-Afrika, ons even na verwant, had bijna éenzelfde verloop. En niemand, die geen vreemdeling is op het terrein der historie van onze kerken, kan het verwonderen, dat de kerken uit de graafschap Bentheim en Oost-Friesland zich zeer nauw aan ons verwant gevoelen, niet minder dan dat ook onzerzijds het geval is. Vele onzer uitnemendste mannen werden daar geboren. En niet weinige families in Amerika en zelfs in Zuid-Afrika stammen uit het midden der kleine kerkengroep, gelegen vlak bij onze Oostergrenzen.

Alle deze kerken leven onder regeeringen van gansch ander karakter dan die waaronder wij leven. Thans zij allen onder die van republikaanschen vorm, maar toch is de naam van Oranje hun dierbaar. En al is het, dat slechts weinigen hunner zullen hebben geleefd onder de gezegende regeering van onze dierbare jubilerende Koningin Wilhelmina, maar veeleer de groote meerderheid hunner onder die harer voorvaders, ja zelfs van die uit overoude tijden: Zij, die thans over Nederland reeds vijf-en-twintig jaren heeft geregeerd, is aan die verwante stamgenooten daar in het verre Westen en diepe Zuiden en nabije Oosten eer dierbaarder dan haar voorvaders dat eenmaal waren. En dat, omdat de mare van den streng godsdienstigen zin onzer geliefde Koningin ook tot hen is doorgedrongen. Zuid-Afrika kan haar naam niet hooren of lezen zonder diepe ontroering. Het verbindt de beide namen Wilhelmina van Nassau en Paul Kruger in dankbare herinnering immer te samen en de oorlogsbodem de „Gelderland" vormt de onverbreekbare ijzeren en hechte schakel. En vooral aan de leden der met ons in verbinding staande kerken is deze herinnering zoo zoet, omdat Zij eene vrome afstammeling is van den grooten Stadhouder-Koning Willem III, wiens naam zij met fierheid durven en mogen herinneren aan de belijders der gereformeerde waarheid in Zuid-Afrika, waarvan velen stammen uit puriteinsche geslachten van Engelschen en Schotschen bloede en weer anderen uit het edel bloed der Hugenoten. En nauwelijks hebben wij den naam Hugenoten genoemd of heel de gereformeerde wereld en alle de kerken van presbyteriaanschen regeeringsvorm herinneren zich, dus ook alle de andere kerken waarmee wij correspondentie voeren en die ik nog niet noemde, zij herinnere zich, dat onze Wilhelmina stamt uit het edelste geslacht der Hugenoten. Ja! haar woord gesproken aan den voet van het standbeeld harer voorvader de Coligny, te Parijs, deed eene trilling van ontroering gaan door de leden van alle gereformeerden der wereld; toen blonken er bij het hooren en het lezen der woorden door onze geliefde Vorstin op dien onvergetelijken Zondag in Parijs gesproken, tranen van innigen dank in de oogen van een niet te tellen getal van liefhebbers der gereformeerde waarheid; toen is Zij

de Koningin geworden, bemind door hen allen, over heel de aarde verspreid. En als in de Gereformeerde Kerken van Amerika en Zuid-Afrika, van Engeland en Schotland, van Duitschland en in de Zendingkerk van België, de aloude gewoonte nog bestaat om voor Vorsten en Overheden te bidden en te danken, dan zal, als wij feest vieren, de naam van onze Koningin ook in hare gebeden en dankzegging gebracht worden voor den troon van God.

Op de Synode te Utrecht zijn uit meer dan een dier kerkengroepen afgevaardigden in haar midden en gewis, zullen deze mannen er getuigen van zijn, door wat zij zullen zien en hooren, lezen en aanschouwen, hoe lief ons volk en in het bijzonder hoe lief het gereformeerde volksdeel, zoo sterk in onze kerken vertegenwoordigd, zijn Koningin heeft.

Dan zullen wij God danken, dat de tijden voorbij zijn, die nog zoo versch in onze heugenis leven, de vreeselijke tijden van den oorlog, waarin bijna alle buitenlandsche kerken verhinderd werden zich op onze Synodes te doen vertegenwoordigen door afgevaardigden. Dan zullen wij, die zoo gemakkelijk de zegeningen Gods vergeten, herinnerd worden door het betrekkelijk groot aantal afgevaardigden, dat wij ditmaal uit het buitenland mochten verwachten, dat de goede verhouding van ons volk tot de onderscheiden volkeren der wereld, zelfs in den geweldigen oorlog, niet is verbroken geworden. Immers, nauwelijks zijn de wegen weer veilig en de zeeën niet meer zoo vol van gevaren, of vertegenwoordigers dier natien komen in ons midden, opdat de oude banden van gemeenschap weer sterker mogen worden aangehaald. Mede door de wijsheid en het beleid in de regeering van ons volk, door God zoo rijkelijk aan onze Koningin geschonken, is ons land gebleven in goede verstandhouding met alle de omliggende volkeren. Doch aan haar wijs beleid in de regeering paarde zij het gestaag gebed, dat zoo krachtig wapen in de handen der vromen gelegd!

Dan! er is meer! Onze Koningin is ook moeder en vrouw! Zou er wel eene regeerende Vorstin zijn of vorstelijke vrouwe in Europa, ja over de wereld, die zulk een voorbeeld geeft aan de vrouwen, aan de moeders, uit den kring der rijken en machtigen van zuinigheid in het voeren der huishouding?

Van haar edele en wijze moeder heeft onze Vorstin geleerd zuinigheid, maar die gepaard gaande met mildadigheid.

De Heere heeft eene mildadige vrouwe en moeder gesteld over ons volk! Het is alsof heel de natie met haar Landsvrouwe wedijvert in de beoefening van mildadigheid tot leniging van den nood der berooiden. En deze mildheid bepaalt zich niet in de eerste en eenige plaats tot de behoeftigen des volks, maar veeleer tot die der wereld. Schier alle volkeren van het geplaagde Europa broiden hunne magere, smeekend gevouwen handen tot ons volk uit. Een welgevalde hand strekt zich uit van ons volk, waaronder bijna alle handen ineens zijn geslagen, om christelijke handreiking te doen. Duizenden van moeders heffen hare uitgehongerde kleintjes op de armen en dragen ze naar ons toe; nogmaals duizenden van uit de burgers van ons volk bieden hunne armen om er de kleinen in te dragen, hunne handen om er de ouderen aan te leiden, hunne harten om er allen aan te drukken. Nog nooit is zooveel betoon van mildadigheid gezien en getoond dan onder de regeering van onze geëerbiedigde Landsvrouwe en Landsmoeder. En welk aandeel de leden onzer kerken daarin hebben genomen, daarvan weet het buitenland te getuigen en daarvan zullen de Gereformeerde Kerken in den vreemde eenmaal de sprekende bewijzen leveren.

Dan! er is meer! Moeder en dochter, Emma en Wilhelmina, de regentesse en haar regeerend kind lenigden niet slechts den nood bij broodsgedrek en armoede, maar zij steunden beiden de christelijke actie en alzoo op directe of indirecte wijze de kerk en haar arbeid. Het beziend woord door onze Koningin gericht tot de vertegenwoordigers der Zending, kort na de Wereld-Zendingconferentie te Edinburgh, in ons land vergaderd, werd het parool den ganschen duur die hooge vergadering. Toen bleek inderdaad, dat onze Vorstin een levendig belang stelt in het welzijn der kerk onzes Heeren, in den arbeid der Evangelisatie en in het werk der Zending.

Het is voor onze Gereformeerde Kerk zoo'n verrassend iets te hebben mogen vernemen, dat een der Gereformeerde Kerken in de hoofdstad van Hongarije, in Boedapest, den naam draagt van Wilhelminakerk; eene der schoonste kerken dier schoone stad. Zij is gelegen in de Wilhelmina Cij en „De Spiegel" gaf ons gelegenheid om van dit monumentaal gebouw eenigen indruk te ontvangen. De onder ons welbekende Ds Imre Seeba werd ten vorigen jare tot haar predikant beroepen. Ik eindig met deze mededeeling! Zij is eene hulde door de buitenlandsche Gereformeerde Kerken onzer Koningin geboden. Doch, men meene niet, dat haar naam niet wijdt uitkijkt buiten den kring der Gereformeerde Kerken van het buitenland. Neen, veeleer, daar waar Christus de Koning der Kerk Zijn volk heeft en Zijn kerk zich openbaart, daar is bij de kinderen Gods de naam van onze Vorstin, die loote uit den haast verstorven tronk van Oranje, in dankbare gedachtenis en daar

wordt voor
het gebed

Zul

Aan bel
breekt het
een bidst
gehoor na
nog tijd v
dadelijk v
onze Kon
gewoonlij
maar hij
waren over
antwoord
terug te d
aan de vr

Er is he
ning aan t
en het Z
de Kaapkol
toe dienst
De Leyds
hebben zie
gen. Tijden
gerucht, d
in Port Na
was zoo g
voor een
dat men v
gezonden o
nemen. Ma
het Ned. v
Huis van

In een
den, werd
kind, dat e
zijn vader
Gij begrijpt
het is voc
stukje suik
gen, d.i. g
De aflooi
is natuurlij
bitter-einde
te kunnen
uitgeput w
voorwaarde

Maar zij
moedige da
modelijden
concentratie
nemen op
king hield
zijn slechts
over staat
kinderen. E
man en ha
daarom has
wij haar h
een stervend
geen stukje
mede zij e
zoodat zij n
een kuil m
dien droeve
deren naar
zij in een
spruiten sti
om beurt de
als een kim
de ziekte w
ke kind we
kwam leven
Voor haar
van die ede
kamp-kinder
die leidde t

Elk jaar
hoofdman I
gens de gel
geleden ged
kamp opges
spreektent i
uit haar m
regelt het fe
saluuts-hote
en nu begint
spiegelgeve
krijg te lees
gedronken,
dikant den
den middag
door een on
verteld worc

Onder d
fabriek
behoort